

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3339/2021. (VII. 23.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Bhar.I.746/2019/15. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Szabó H. Gábor ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben kérte a Kúria Bhar.I.746/2019/15. számú ítélete és a Pécsi Ítéltábla Bf.II.31/2018/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését. Indítványában az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből fakadó visszaható hatály tilalmának, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásból való jog részjogosítványai köréből a független bírósághoz való jog és a fegyverek egyenlőségéhez való jog, valamint a XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog megsértésére hivatkozott.
- [2] Az indítványozó és társai ellen indított büntetőeljárásban a Kaposvári Törvényszék 15.B.299/2014/131. számon hozott elsőfokú ítéletet, amelyben az indítványozót az ellene emelt vádak alól felmentette. Ezt az ítéletet a Pécsi Ítéltábla hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. A Kaposvári Törvényszék a megismételt elsőfokú eljárásban új összetételű tanácsban eljárva tárgyalta az ügyet, és 16.B.337/2016/120/I. számú ítéletével az indítványozót ismételten felmentette valamennyi ellene emelt vád alól.
- [3] A másodfokon eljáró Pécsi Ítéltábla Bf.II.31/2018./12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az indítványozót bűnösnek mondta ki a Büntető Törvénykönyvről 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 376. § (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként, folytatólágosan elkövetett hűtlen kezelés büntetében; a Btk. 372. § (1) bekezdésének I. fordulatában meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként, folytatólágosan elkövetett sikkasztás büntetében, valamint a Btk. 372. § (1) bekezdésének I. fordulatában meghatározott és a (2) bekezdés ba) alpontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett sikkasztás büntetében. Ezért az indítványozót halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre 5 év közügyektől eltiltásra, továbbá 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte.
- [4] A harmadfokon eljáró Kúria – az ügyészi és védelmi fellebbezések alapján hozott – Bhar.I.746/2019/15. számú ítéletével az ítéltábla ítéletét az indítványozót érintően megváltoztatta azzal, hogy 200 napi tétel, napi tételenként 10 000 Ft pénzbüntetéssel is sújtotta. A másodfokú ítéletet a Kúria az indítványozó vonatkozásában egyebekben helyben hagyta.
- [5] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján a másodfokú és a harmadfokú bíróságok lényegében arra az álláspontra helyezkedtek, hogy az indítványozó a Magyar Villamosművek Zrt. (továbbiakban: MVM) korábbi vezérigazgatójaként – vagyongazdálkodási kötelezettségei szándékos és súlyos megszegésével – olyan, a vállalat számára hátrányos szerződéseket kötött, amelyekkel vagyoni hátrányt okozott az MVM-nek.
- [6] Az indítványozó szerint a konkrét esetben a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség áll fenn azért, mert az eljáró fellebbezési fórumok a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 593. § (1) bekezdésében szabályozott, részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése során úgy értelmezték a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontját, hogy figyelmen kívül hagyták a Be. 593. § (2) bekezdésében meghatározott korlátot. Ezzel az indítványozó szerint megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásból való jogát. Az indítványozó szerint az, hogy a bíróságok hogyan alkalmazzák a Be. 593. § (2) bekezdésében foglalt garanciális jellegű rendelkezést, egyúttal alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is.
- [7] Az indítványozó szerint elfogadható, hogy a hatályos Be. részleges megalapozatlanságra vonatkozó hivatkozott rendelkezései az eljárások gyorsítását, észszerűsítését célozzák, azonban a bizonyítékok eltérő értékelésének

tilalma nem vezethet oda, hogy a bíróságok a bizonyítékok összességéből eltérő következtetést vonnak le. Az indítványozó szerint ilyen eltérő következtetésre csak a bizonyítékok összességének eltérő értelmezése útján lehetséges jutni. A kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségét az indítványozó szerint az igazolja, hogy a támadott határozatban kifejezésre juttatott értelmezés követendő gyakorlattá válhat.

- [8] A támadott ítéletek kapcsán az indítványozó kifejtette, hogy ügyében az elsőfokú bíróság igen széles körben vett fel bizonyítást. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságát állapította meg, amely alapján ellentétes tartalmú, az indítványozó bűnösségét kimondó döntést hozott. Ezzel összefüggésben az indítványozó rámutatott, hogy a Kaposvári Törvényszék által megállapított tényállásnak a Pécsi Ítélet táblá mintegy 10%-át törölte, így az elsőfokú eljárásban megállapított tényállás mintegy 90%-ban a másodfokú eljárásban is irányadó maradt. A másodfokú eljárásban bizonyítás felvételére nem volt lehetőség, így a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás ügyiratainak a tartalma és annak ténybeli következtetés útján történő kiegészítése és helyesbítése, illetve eltérő tényállás megállapítása alapján juthatott el a saját következtetéséig. Ugyanakkor – hangsúlyozta az indítványozó – mindezen módszerek alkalmazására a bíróságnak csak a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom szem előtt tartásával lett volna lehetősége. A Be. ugyanis a felülmérlegelés tilalmának bizonyítás nélküli áttörését kizárólag a terhelt érdekében engedi meg. Esetében ugyanakkor az elsőfokú ítélet felmentő rendelkezését követően a másodfokú bíróság a büntetőjogi felelősségét megállapította. Ezért a másodfokú bíróság csak olyan tényekkel kapcsolatban értékelhette volna az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel. Bizonyítás hiányában azonban a másodfokú bíróság az indítványozó szerint esetében nem tartotta be a Be. 593. § (2) bekezdésében foglalt garanciális rendelkezést.
- [9] Úgy vélte az indítványozó, hogy a vele szemben folyt büntetőeljárásban a másodfokú bíróság számos ponton olyan mértékben módosította az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását, amely már nem tekinthető pusztán kiegészítésnek, helyesbítésnek és eltérő tényállásnak, hanem teljesen más tényállás megállapítása. Mindezek miatt az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletet az indítványozó ellentétesnek tartja a Be. utalt rendelkezéseivel.
- [10] A Kúria azáltal, hogy harmadfokú határozatával helyben hagyta a másodfokon eljáró ítélet tábla ítéletét, az indítványozó szerint megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogát.
- [11] 2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát utóbb, az Alkotmánybíróság felhívására a következőkkel egészítette ki.
- [12] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai köréből a független bírósághoz való jog sérelmét az indítványozó arra hivatkozással tartotta megállapíthatónak, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásba az eredeti panasz beadványban írtak szerint, a felülmérlegelés tilalmát sértő módon, „felülről belenyúlt” (indítvány kiegészítés 2. oldal), továbbá, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság így hozott határozatát helyben hagyta. Az indítványozó szerint a bíróság annak ellenére, hogy az eljárását formálisan a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára alapította, valójában a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja szerint járt el, ezáltal a bizonyítékok meg nem engedett felülmérlegelését végezte el. Ezzel olyan garanciális jelentőségű korlátozó szabályt sértett meg, amely végeredményben a bírói függetlenség megsértéséhez vezetett.
- [13] A tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai köréből a fegyverek egyenlőségéhez való jog megsértését is állította az indítványozó. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a másodfokú bíróság azzal, hogy törvényi előírás ellenére, bizonyítási eljárás lefolytatása és új bizonyítékok figyelembe vétele nélkül állapított meg szinte teljesen új tényállást, az indítványozót elzárta a további bizonyítási eljárás adta lehetőségektől. Ennek következtében pedig a fegyverek egyenlőségéhez való jogának a megsértését valósította meg. A támadott döntések kifogásolható volta az indítványozó szerint abban is megragadható, hogy a másodfokon eljáró bíróság lényegében anélkül juttatta eljárásbeli előnyhöz a vádat, hogy az ügyészség „fegyvert ragadott volna”, hiszen a fellebbezési eljárásban az ügyészség bizonyítási indítványtételi jogával nem élt. Ezt az indokolatlan fegyverelőnyt pedig a Kúria sem küszöbölte ki, ezáltal a harmadfokú döntés is alapjogot sértett.
- [14] Végül utalt az indítványozó arra is, hogy a Be. szabályozásában jelentős változás a korábban hatályos szabályokhoz képest, hogy a másodfokú részbizonyításon alapuló felülmérlegeléssel az elsőfokon felmentett vádlott bűnössége is megállapítható. Ez történt az indítványozó esetében is, méghozzá olyan módon, hogy az akkor hatályba lépett Be. szabályait a folyamatban lévő eljárásban a másodfokú bíróság kezdte alkalmazni. Ezért úgy vélte az indítványozó, hogy ezen, rá nézve hátrányosabb szabályok alkalmazására az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből fakadó visszaható hatály tilalmát sértő módon került sor.

- [15] A megsértett alaptörvényi rendelkezések körében az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését is felhívta, és az abban foglalt jogorvoslathoz való jogot is megjelölte, azonban indokolást azzal kapcsolatosan nem adott elő.
- [16] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt megvizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz befogadható-e, vagyis megfelel-e a panaszok befogadhatóságára vonatkozó törvényi kritériumoknak.
- [17] A befogadhatóság feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány az alábbiak szerint nem befogadható.
- [18] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében alkotmányjogi panaszt az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen lehet előterjeszteni.
- [19] Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy jelen ügyben a Kúria harmadfokú eljárásban hozott Bhar.I.746/2019/15. számú ítélete az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint a bírósági eljárást befejező, egyúttal az ügy érdemében hozott döntésnek minősül, így alkotmányjogi panasszal támadható. Ezért a Kúria Bhar.I.746/2019/15. számú ítélete ellen a konkrét esetben helye volt alkotmányjogi panasz előterjesztésének.
- [20] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. A bíróság tájékoztatása szerint a Kúria ítéletét a jogi képviselő 2020. január 30-án, míg az indítványozó 2020. február 5-én vette kézhez. Az alkotmányjogi panaszt az indítványozó 2020. március 27-én adta postára. Így megállapítható, hogy az indítvány előterjesztése határidőben történt.
- [21] Részben tesz eleget ugyanakkor az indítvány az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében a határozott kérelemmel összefüggésben rögzített feltételeknek. Az indítványozó beadványában megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §) és az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [B] cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései]. Meghatározta az Alkotmánybíróság által vizsgálandó konkrét bírósági határozatokat, valamint kifejezett kérelmet fogalmazott meg a megsemmisítésükre. Az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, valamint indokait arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, azonban az indítványozó csak részben – az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése kapcsán – fejtette ki. Beadványaiban nem adott elő ilyen önálló, alkotmányjogilag értékelhető indokolást az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését érintően, ezért ezen alaptörvényi rendelkezés kapcsán nem volt helye érdemi alkotmányossági vizsgálat lefolytatásának.
- [22] Utal rá az Alkotmánybíróság, hogy következetes gyakorlata szerint a „jogbiztonság önmagában nem Alaptörvényben biztosított jog, így az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17]; 3322/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [10]; 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]; 3324/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]; 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [11]} – lehet alapítani” {33/2015. (XII. 3.) AB határozat, Indokolás [19]}. Jelen ügyben az indítványozó ezen kivételes esetek körébe eső kifogást nevesített, így kérelme alapján helye volt az Alkotmánybíróság további vizsgálatának.
- [23] 3.2. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja továbbá az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. § (1) bekezdése szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint az Abtv. 29–31. § szerinti tartalmi követelményeket. Ezeket a feltételeket vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [24] Az indítvány eleget tesz az Abtv. 27. § (1) bekezdéséből fakadó kritériumoknak, mivel az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette. Az indítványozó továbbá az alkotmányjogi panasz előterjesztésére jogosultnak tekinthető, és figyelemmel arra, hogy a megsemmisíteni kért bírósági határozatok az indítványozó ellen folyt büntetőeljárásban születtek, nyilvánvalóan érintett is.
- [25] Az Abtv. 29. §-a alapján az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának az is feltétele, hogy az indítvány a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30], illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.

- [26] Az indítványozónak az Alaptörvény B cikk (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdését érintő kifogásait az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság a következőképpen értékelte.
- [27] 3.3. Az indítványozó beadványában a Be. szabályozásában jelentős változásként értékelte, hogy a másodfokú részbizonyításon alapuló felülmérlegeléssel az elsőfokon felmentett vádlott bűnössége is megállapítható. Ez történt az indítványozó esetében is, méghozzá olyan módon, hogy az akkor hatályba lépett Be. szabályait a folyamatban lévő eljárásban a másodfokú bíróság kezdte alkalmazni. Ezért úgy vélte az indítványozó, hogy ezen, rá nézve hátrányosabb szabályok alkalmazására az Alaptörvény B cikk (1) bekezdéséből fakadó visszaható hatály tilalmát sértő módon került sor.
- [28] Az Alkotmánybíróság az indítványozó kifogásával összefüggésben emlékeztet irányadó gyakorlatára, amely szerint eljárási szabályoknál a visszaható hatályú jogalkotás tilalmát főszabály szerint nem sérti az, ha az új előírást már folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell. A visszamenőleges hatály tilalma szempontjából az elvégzett eljárási cselekmény időpontja a meghatározó. Ezt juttatja kifejezésre a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) is, melyre az Alkotmánybíróság a 3151/2013. (VII. 24.) AB határozatában is hivatkozott. Eszerint: „A Jat. e körben kimondja, hogy jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint nem vonhat el vagy korlátozhat jogot, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé. [...] Ugyanakkor a Jat. 15. § (1) bekezdés b) pontja szerint a jogszabályi rendelkezést – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a hatálybalépését követően megkezdett eljárási cselekményekre kell alkalmazni. Ebből következően a Jat. – jogszabály eltérő rendelkezése alapján – lehetővé teszi eljárási cselekmények esetén a módosítás szerinti rendelkezések folyamatban lévő ügyekre történő alkalmazásának kimondását.” {Indokolás [17]; 3214/2016. (X. 26.) AB végzés, Indokolás [8]}
- [29] A konkrét esetben az indítványozó által kifogásolt eljárási cselekményre irányadó új szabályok alkalmazására bizonyosan a Be. hatályba lépését követően került sor, ezzel ellentétes állítást az indítványban sem szerepel. Ennek következtében az indítványozó azon aggályai, amelyeket a visszaható hatály tilalma kapcsán fejtett ki, nem vetették fel a bírói döntést befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét, valamint olyan az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem, amelyek az indítványi elem érdemi vizsgálatát az Abtv. 29. §-a értelmében lehetővé tették volna. Ezért az Alaptörvény B cikk (1) bekezdéséből levezethető visszaható hatályú jogalkalmazás tilalma és az Alaptörvény XXVIII. cikkének (4) bekezdése alapján nem volt helye a támadott bírósági határozatok érdemi alkotmányossági vizsgálatának.
- [30] 3.4. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai köréből a független bírósághoz való jog és a fegyverek egyenlőségéhez való jog megsértését az indítványozó egyaránt arra hivatkozással állította, hogy az ellene folytatott eljárásban a másodfokú bíróság megsértette a Be. 593. §-ában az ítélet részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölésére előírt szabályokat, amely törvénysértést a harmadfokú bíróság is jóváhagyta. Az indítványozó szerint ugyanis a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásba a felülmérlegelés tilalmát sértő módon, „felülről belenyúlt”. Ezzel az indítvány értelmében a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja szerinti olyan, garanciális jelentőségű korlátozó szabályt sértett meg, amely végeredményben az említett alapjogok megsértését idézte elő.
- [31] Az Alkotmánybíróság az indítvány ezen elemét érintően emlékeztet rá, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján a kifogásolt bírósági ítéleteknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van jogköre. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének (annak, hogy a rendes bíróságok egy-egy tényt miként értékelték), valamint a bírósági eljárás teljes egészének az ismételt felülbírálatára nem rendelkezik felhatalmazással. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben következetesen hangsúlyozza, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó bíróságok számára fenntartott feladat {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. A bíróság konkrét ügyben folytatott értékelő tevékenysége ezért nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya. „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3239/2015. (XII. 8.) AB végzés, Indokolás [16]; 3141/2016. (VI. 29.) AB végzés, Indokolás [31]; 2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [63]} Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}.

- [32] Az Alkotmánybíróság a bíróságok jogértelmezésével összefüggésben következetesen hangsúlyozza továbbá, hogy a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3065/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [5]; 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]; 3391/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [25]; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, amely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.
- [33] Az adott ügyben az indítványozó nem adott elő olyan alkotmányjogi indokolást, amely kellően alátámasztotta volna, hogy a támadott ítéleteket meghozó bíróságok jogértelmezését nem szakjogi, törvényértelmezési kérdésben kérte felülbírálni. Emellett megjegyzi az Alkotmánybíróság, hogy a Kúria az indítványozónak a Be. 593. §-ával összefüggésben előadott törvényességi aggályait részletesen megvizsgálta (lásd a Kúria határozatának 10–12. oldalait). Az Alkotmánybíróság ezért az indítvány kapcsán az Abtv. 29. §-a szerinti feltételek teljesülésének a hiányát állapította meg.
- [34] Utal rá az Alkotmánybíróság, hogy ez a megközelítés az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJB) a gyakorlatával is összhangban áll. Az EJB ugyanis több döntésében rámutatott, hogy a bizonyítékok értékelése elsősorban a nemzeti jog alá és a nemzeti bíróságok hatókörébe tartozik {EJB *García Ruiz kontra Spanyolország* [GC] (30544/96), 1999. január 21, 28. bekezdés}. Ugyanez vonatkozik a bizonyítékok bizonyító erejének a mérlegelésére és a bizonyítási teherre: a nemzeti bíróságok feladata az előterjesztett bizonyítékok relevanciájának az értékelése {EJB *Centro Europa 7 S.r.l. és Di Stefano kontra Olaszország* [GC] (38433/09), 2012. június 7., 198. bekezdés}. Minden releváns információt, különös tekintettel a kérelmező korábbi magatartására vonatkozó állítólagos gyanút, nyilvánosan bíróság elé kell vinni vagy kontradiktórus eljárás keretében kell megvizsgálni [EJB *Pákozdi kontra Magyarország* (51269/07), 2014. november 25., 29. bekezdés]. Az EJB ezért csak akkor végzi el a bizonyítással összefüggésben az Emberi Jogok Európai Egyezménye esetleges megsértésének a vizsgálatát, ha egyértelmű, hogy a bizonyítást a nemzeti rendes bíróságok visszaélészerűen és önkényesen folytatták le, így az eljárás tisztességes volta megkérdőjelezhető [EJB *Al-Khawaja és Tahery kontra Egyesült Királyság* (26766/05, 22228/06), 2011. december 15., 118. bekezdés; lásd még: EJB *Vidal kontra Belgium* (12351/86), 1992. április 22.; EJB *Pélissier és Sassi kontra Franciaország* (25444/94), 1999. március 25.]
- [35] 4. A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem felel meg az alkotmányjogi panaszok befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek, és az alkotmányjogi panasz befogadását az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjára figyelemmel visszautasította.

Budapest, 2021. július 6.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Miklós
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Sulyok Tamás
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/737/2020.

